

Szenográdi Viktória

Az igazi veszteség

Sok rendkívüli perc van egy ember életében, mégis talán az egyik legmeghatározóbb, amikor rájössz, milyen is az, ha azt a személyt veszíted el, akihez már kisgyermekkorod óta fordulhattál minden gondoddal és bajoddal. Ekkor ráébredsz, mennyi jelentéktelen dolognak tulajdonítottál nagy jelentőséget az életed során, amelyek össze sem hasonlíthatóak egy szeretett személy elvesztésével. Szomorú voltál kisgyermekként, ha nem kaptad meg az áhított játékot születésnapodra. Szomorú voltál tinédzserként, ha a kiszemelted nem lehetett a tiéd. Szomorú voltál felnőttként, ha nem vettek fel a kívánt munkahelyre. Sok mindenért szomorkodtál. De nem vetted észre, hogy ezek csupán múló dolgok, jöttek és mentek, akárcsak az életéveid. Lehet, akkor nem sikerült valami, de később még volt lehetőséged ezt bepótolni. Ezzel ellenben, ha az anyukád veszted el, ő már nem jön vissza. Vannak újabbnál újabb játékok, kecsgetőbbnél kecsgetőbb munkák és varázslatosabbnál varázslatosabb fiúk és lányok, de édesanya csak egy van. Az édesanyákat nem szépítik, majd pakolják díszdobozba a haszonleső üzletemberek, mégis mindig ők lesznek a legértékesebbek...

Az egyre erősödő hóesést figyeltem. Pár perce még csak néhány hópehely szállingózott itt-ott, mostanra egyre több és több lett belőlük. Ellenben a hóeséssel, a mama napról napra gyengébb lett. Megviselte a betegség. Mindig határozott és független nő volt, most itt feküdt mellettem gyöngén és megtörten.

- Havazik? – kérdezte halkán.

- Igen. Szeretnéd, hogy kicsit kinyissam az ablakot?

- Légyszíves – válaszolt, majd felálltam és óvatosan kinyitottam a kórterem régi, vaskeretes ablakát. Figyeltem a mamát, amint magába szívja a friss levegőt, s közben hogyan emelkedik, majd süpped vissza mellkasa a hófehér dunyhába.

- Emlékszem, mennyire szerettétek a nővéreddel gyerekként a hóesést. Úgy gondoltad minden hópehely egy aprócska tündér, amely csak télen bújik elő a felhők közül, s ha megpróbálsz őt alaposabban szemügyre venni, magára ölti csillogó, fehér palástját – mondta ábrándos mosollyal a mama.

Viszonoztam a mosolyt, majd ráncos tenyerébe tettem a kezem, s összekulcsoltuk ujjainkat. A tenyere hideg volt és időnként megremegett, mégis oly kedves volt számomra az érintése, hogy sírva tudtam volna fakadni. Pár

percnyi csend következett, mialatt a mamát figyeltem. Meggyötörve feküdt a magasított kórházi ágyon, fejét kissé a fehér párnára támasztva. Mellkasáig be volt takarózva, de karját a hálóing nem fedte sokáig, láttatva sápadt, ráncos kezeit. A feje enyhén belesüppedt a párnába, s ősz hajszálai ívesen kacskaringóztak le halántékától a füle tövéig. Az arcamint egy térkép, ezernyi kisebb-nagyobb ránc futott végig rajta. A szeme legtöbbször csak félig csukva volt, ritkán nyitotta ki teljesen, de ekkor tisztán látszott meleg, barna szemeinek csillogása. A mama talán elvesztette bőrének selymességét, karcsúságát és kecses mozgását, de meleg, szeretettel teli szemeit egészen haláláig megőrizte.

- Anya, én annyira szeretlek – fakadt ki belőlem, miközben közelebb húzódtam az ágyához, és megcsókoltam a homlokát.

- Én is mindennél jobban, kincsem – mondta halkán, s gyengéden megsimogatta a hajamat. –Annyira szerencsésnek gondolom magam. Sok mindent elvett tőlem az élet, de ugyanennyit vissza is adott. Szerető családba születtem, és magam is létrehoztam egyet. Két csodaszép gyermeket, téged és a nővéredet, imádnivaló unokákat és sok-sok tüneményes kis dédunokát. Boldog voltam. Azt hiszem, ha ennél többet kérnék, az túltenne a telhetetlenségen.

- Ugyan, anya, ha a világ összes kincsét kérnéd, akkor sem lennél telhetetlen.

- Egyet jegyezz meg jól, Évike! Csak a jó dolgokra összpontosíts, a rosszakat pedig hagyd hátra, máskülönben ezek képesek tönkretenni a jókat – mondta már-már suttozva.

- Kérlek, ne hagyj itt! Nem akarlak elveszíteni – feleltem a sírástól elfojtott hangon.

- Sosem fogsz igazán elveszíteni, amíg emlékszel rám – válaszolta nyájasan, majd utoljára rám mosolygott, és örökre lehunyta a szemét.

Könnyekben törtem ki, ahogy megérintettem a karját. Keze teljesen elfehéredett és élettelenül terült el a lepedőn. Felsőtestemmel a mellkasára hajoltam, és szorosán átöleltem. De többé nem mozdult. És többé nem hallhattam szíve dobogását, többé nem láthattam szemeit, amint aggódó pillantással néz körül, és többé nem hallhattam hangját. Itt hagyott. Végleg itt hagyott...

Jövő novemberben egy nagy fehér gerberacsokorral a karomon sétáltam a temető felé. Az égen borús, sötétszürke felhők gyülekeztek. A kavargó szél felkapott néhány száraz falevelet. A sálamat szorosán a nyakam köré tekertem, hogy megvédjen magamat a csípős hideg ellen. Az elmúlt év folyamán sorról

sorra idéztem fel a boldog pillanatokot, de a rossz valahogy mindig talált egy kis rést, hogy az elmémbe férkőzzön. Eleinte egy másodperc nem telt úgy el, hogy ne gondolnék a mamára, aztán lassanként ez egy percre, egy órára és egy fél napra változott. Néha szinte egész életszerűen hasítottak az elmémbe az emlékek, mintha minden csak tegnap lett volna, máskor minden homályos volt, mintha egy régi gyermekkori emléket próbálnék felidézni. Sokszor elgondolkoztam azon is, mennyire fáj a halál és fel lehet-e rá készülni. Sokak szerint nem fáj, felkészülni viszont nem lehet rá, legbelül mégis úgy érzem, hogy a mama már tudta. Talán már reggel, talán csak egy pár órával előtte, de az is lehet, hogy csak az utolsó percekben, de tudta. Nem tudom. Igazából nem sok mindent tudok, de azt biztosan, hogy a mama nem akarna ilyen szomorúnak látni. Azt hiszem, még a fekete gyászruha viseléséért is veszekedne velem, melyet már lassan egy esztendeje hordok. Sokan mondták már, hagyjam el, mégsem tettem. Holott tudtam, hogy nem a fekete ruhák és a komor arc jelentették igazából a gyászt. Elmehettem volna vérvörös ruhákban, kicsattanó jókedv kíséretében több buliba is, az érzéseim akkor sem lettek volna másak. Talán a felszínen vidámnak tűntem volna, de a szívem darabjaira törve, fekete köntösbe burkolózva maradt volna.

Persze az élet megy tovább, s szívemnek át kell színeznie fekete köntösét, összeragasztgatni apró darabkáit, és tovább élni. Ugyanolyan már semmi nem lesz, mint azelőtt, de a megfelelő hozzáállással még a legnagyobb zivatar után is kisüthet a nap.